

бясиме постъпката, трѣбва да разгѣдаме, първо: обстоятелствата на дадения случай, и второ, характерътъ на дѣйствующето лице. Като са убѣдиме, че лиризмътъ ни, въ отношение къмъ отдѣлна постъпка е неумѣстенъ, ний обикновено го пренасяме на характерътъ на самия чловѣкъ. Но и въ този случай ний дѣйствуваме неосмотрително. Ако извѣстна постъпка е неизвѣстенъ резултатъ на извѣстенъ характеръ, който е туренъ въ извѣстно положение, то характерътъ отъ своя страна е сжщо такъвъ неизвѣстенъ резултатъ на много физиологически, климатически, исторически и разни други данни. Ако би можали да преслѣдваме животътъ на нѣкой чловѣкъ отъ самото му рождение до онова врѣме, когато характерътъ му се окаже съвършенно сформированъ, то ний би видѣли неприкъснатъ синджиръ причини и слѣдствия. Пита се, на коя гривна (звѣно) отъ синджирътъ имаме разумно основание да изливаме гнѣвътъ си или благоговѣнието си. Идва ни или да се въздържаме отъ лирическитъ увлечения, или да ги обръщаме на първото звѣно на синджирътъ, т. е. на новорождения младенецъ. Но, ако сме способни да дойдиме съ лиризмътъ си до такава пелѣпостъ, то все-таки и тукъ ни предстои разочарование. Новорожденното дѣте съвсѣмъ не е първо звѣно; то е вслѣдствие безчисленно множество причини. Първото звѣно ний никога нѣма да намѣриме. Метафизицитъ сж били по търпеливи отъ насъ, и пакъ нищо не намѣрили, и най послѣ ся принудили да измислятъ по-нѣщо. Слѣдователно, нашия лиризмъ